

se adonar-se de la humiliació que representava. "Això—diu resoltament—s'ha de acabar." I proposa de promoure des del curs vinent un conflicte diari a les aules. "És vergonyós que a la millor edat de la nostra vida claudiquem del millor dels atributs del nostre esperit. Prou vagues per demanar festes, ni per complaure el revoltós "castil·la"! Des d'ara, a l'Universitat, hi entrarem com a homes, com a homes catalans, o l'Universitat no s'obrirà! Aleshores li fem veure la manca d'ambient que hi ha encara per imposar el sentit nacional a l'Universitat. Ens referim a la fredor, potser explicable, (pot interessar-nos a hores d'ara aquesta autonomia?), amb què s'ha rebut la suspensió de l'autonomia universitària. Reaccionant del seu exaltament hi consent. I diu:—"Però jo us asseguro que no obriré més la boca per respondre a classe sense fer constar abans ben alt, i en català, la meua protesta per veure'm obligat a usar una llengua imposada. Qui em vulgui seguir ben vingut serà." I això, segons ell, fa temps que hauria d'ésser ritual.

L'estudiant en els vuit dies que fa que hi tenim coneixença, ha portat vint-i-sis inscrits a ACCIO CATALANA...

L'EXILAT

Ve del migdia de França. És un simpàtic torner. D'ençà de la Solidaritat que és fora de Catalunya i gairebé mai mes no havia sabut res del nostre moviment reivindicador. Ni tan sols quan vivia entre nosaltres n'havia estat un adicte; més aviat s'havia distingit per ésser-ne un adversari fogós. Ha estat, com a ciutadà francès, a la gran guerra. S'hi assenyala pel seu valor. Després de quinze anys ha vingut uns dies a Catalunya per a veure, en un vilatge marí, els seus pares. De pas per Barcelona veié un dels nostres cartells de propaganda, plantat a una cantonada. El llegí atentament. Comprà, en el primer quiosc que trobà avinent, el n.º 1 de la nostra publicació. I, immediatament, s'adreçà a les nostres oficines, demanà dades referents a la organització, preguntà pel moviment polític i demostrà ésser un formidable enemic del sistema evolutiu i possibilista. Ens donà la seva adreça actual i àdhuc les probables Partia l'endemà. I després d'inscriure's i de fer un donatiu en pagament dels seus in-

compliments passats per la Pàtria,—se'ns acomiada, dient amb gran fervor:—Quan mobilitzeu, aviseu-me...

EL SEGARRENC

Per una mena de pressentiment està convençut que la nostra organització és la bona. De l'alta Segarra, pagès de mitja edat, per etzar ha sabut la constitució d'ACCIO CATALANA i ell, que mai no havia militat en cap partit catalanista, de cop s'inscriu als nostres rengles. Aprofitant una seva curta estada a Barcelona, ens ve a trobar per a dir-nos francament el seu parer. Ell, republicà de tradició, només té en la història dels seus avantpassats que fetes heroïques acomplides sota la bandera de la Llibertat. Son avi, per la Llibertat havia lluitat coratjosament i, per la Llibertat, son pare morí. Republicà federal fins fa poc, la desorganització del partit i la deserció dels cabdills l'han apartat de tota política. El sufragi, segons ell, és una farsa. Mai més no votarà. "El problema de Catalunya, ens diu, no té més bandera que la mateixa per la qual varen lluitar avi i pare. Sota aquesta mateixa bandera que avui és la de Catalunya, vull lluitar jo també." Si la Llibertat per els seus avantpassats simbolitzava les idees progressives de llur temps, per al segarrenc la Llibertat és avui Catalunya. No hi ha per a ell ni problema regionalista, ni autonomista; hi ha només un problema de Llibertat." Si us falten vots, no vingueu pas a cercar el meu, puix que els vots a Espanya, no donen pas la Llibertat. Toqueu només a sometent que jo sé bé on es adreçada l'eina eficaç de què es varen valdre el meu avi per lluitar, i el meu pare per lluitar i morir".

REVISTA DE LA PREMSA

Tasca prèvia

Al Gironès (1 agost), el senyor M. M. publica un article molt al to de la campanya empresa per ACCIO CATALANA. Aquesta unanimitat de parer, aquesta simultaneïtat d'opinions idèntiques expressades des de diversos indrets de Catalunya, garanteixen l'oportunitat de l'organització derivada de la

Conferència nacional. Si les millors voluntats dels patriotes catalans modulades a chor eleven les mateixes càlides exhortacions, ve caldrà convenir que manca només una més alta voluntat oportuna que les uneixi perquè l'abrandament del qual tothom parla sigui immediat. No cal temer l'ésser obcecats ni l'insistir massa en la mateixa dèria:

"De predicar un dia i un altre que la principal tasca a fer pels capdavanters dels nostres ideals, tant els de la dreta com els de l'esquerra, és la instrucció i educació del poble català, no sols per a fer-lo perfet en l'ordre social, sinó també en l'ordre polític-patriòtic, i unir així les dues paraules en el concepte de què polític ací, vol dir organització i funcionament de tots els elements d'una nació i més especialment dels aparells, orgues i membres que intervinguin en el funcionament i direcció dels seus afers públics".

"Pel que atany a l'educació del ciutadà en l'aspecte polític resta completament descurada; per això ens trobem dissortadament avui amb tanta de fredor, amb tanta d'indiferència, amb tan pobre educació político-patriòtica del català, del fill de la nostra aimada terra, d'aquest home tan treballador, tan emprenador en les altres comandes".

És la desnacionalització a què tant ens venim referint nosaltres. És cert: l'educació nacionalista dels ciutadans de Catalunya, si per ventura no és inèdita gràcies a l'esforç dels mes generosos i desinteressats, podríem dir que és rudimentària. Només aquest convenciment donarà una exacta visió de la realitat i en conseqüència, assenyalarà la tasca prèvia que cal fer.

"Tot bon català, tot bon patrici català, tot aquell qui estima com hom deu la seva pàtria, ha de saber que a més a més dels deures materials que les lleis d'ella li senyalen, en té també de morals envers ella, com són els de formar en els rengles dels que l'acondueixen al seu engrandiment. És de la mateixa manera que ve obligat a formar-hi en les dels exèrcits que lluiten per manament dels directors dels Estats, quan així és necessari".

I és just que aquest deure en porti d'aparellats una colla d'altres: "el sacrifici envers ell i el respecte envers aquell qui lluita a costat seu encara que sembli flaquejar". És aleshores que cal donar tot el preu al nostre coratge, lluitant amb més braó per a suplir les deficiències dels més capaços.